

Sygn. akt: VI P 296/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W., VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Dzięgielewska

Protokolant: Joanna Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2017 r. w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. D.

przeciwko M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w N.

o ryczałt za noclegi w czasie podróży służbowej

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w sprawie;
2. zasądzić od powoda G. D. na rzecz pozwanej M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w N. kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

VI P 296/16

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2016 r. (data nadania) powód G. D. wniósł pozew przeciwko M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą M. R. (...) w N. o zasądzenie kwoty 49.904,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- a) 354,27 zł za miesiąc lipiec 2012 r., od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty
- b) 2.460,94 zł za miesiąc sierpień 2012 r., od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty
- c) 3.250,70 zł za miesiąc wrzesień 2012 r., od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty
- d) 3.106,51 zł za miesiąc październik 2012 r., od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty
- e) 626,48 zł za miesiąc listopad 2012 r., od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty
- f) 671,47 zł miesiąca grudzień 2012 r. od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty
- g) 832,18 zł miesiąca styczeń 2013 r., od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty
- h) 1.078,30 zł za miesiąc luty 2013 r., od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty
- i) 880,00 zł za miesiąc marzec 2013 r. od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty
- j) 3.753,57 zł za miesiąc kwiecień 2013 r., od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty

- k) 3.626,06 zł za miesiąc maj 2013 r., od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty
- l) 3.972,01 zł za miesiąc czerwiec 2013 r., od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty
- m) 5.922,18 zł za miesiąc lipiec 2013 r., od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty
- n) 3.593,37 zł za miesiąc sierpień 2013 r. , od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty
- o) 4.132,04 zł za miesiąc wrzesień 2013 r., od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty
- p) 4.295,67 zł za miesiąc październik 2013 r., od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty
- q) 4.164,26 zł za miesiąc listopad 2013 r., od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty
- r) 6.832,42 zł za miesiąc grudzień 2013 r., od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty
- s) 508,51 zł za miesiąc styczeń 2014 r., od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (pozew k. 1-2).

W uzasadnieniu powód wskazał, że zatrudniony był u pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, a stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 13 maja 2015 r. Podniósł, że nie otrzymywał należnych ryczałtów za nocleg poza granicami kraju z tytułu podróży służbowej. Nocleg spędzał w kabinach samochodów, którymi podróżował (pozew k. 1-8).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 25 lutego 2016 r. w postępowaniu upominawczym Sąd nakazał, aby pozwana M. R. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą M. R. (...) w N. zapłaciła na rzecz powoda G. D. kwotę 49.904,86 zł złotych z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie tytułem ryczałtów za noclegi w czasie podróży służbowej oraz kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw (nakaz zapłaty k. 97-98).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana M. R. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą M. R. (...) w N. zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (sprzeciw k. 104-108v).

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że kwestia podróży służbowych wraz z noclegiem uregulowana została w regulaminie pracy, a powód już przed podjęciem zatrudnienia miał wiedzę na temat wysokości wynagrodzenia oraz zasad rozliczenia należności przysługujących mu z tytułu podróży służbowej. Strony mają bowiem prawo, zgodnie z wolą ustawodawcy, swobodnie kształtować obowiązujące je zasady rozliczenia. Pozwana podkreśliła, że powód nigdy nie kwestionował dokonywanych wypłat. Pozwana zakwestionowała również sposób wyliczenia odsetek ustawowych podnosząc, że obowiązywała zasada wypłaty należności przysługujących pracownikom z tytułu odbytych podróży służbowych w terminie 14 dni od dnia rozliczenia się z dokumentów przewozowych i oddaniu poprawnie wypełnionego polecenia wyjazdu. Pozwana zaprzeczyła by wszystkie noclegi odbywały się w kabinie oraz by wypłacała powodowi tzw. „kilometrówkę”. (sprzeciw k. 104-108v).

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. powód cofnął powództwo w całości wraz ze zrzeczeniem się roszczenia i wniósł o umorzenie postępowania (protokół k.317).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanej M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą M. R. (...) w N. na podstawie umowy o pracę najpierw od dnia 1 sierpnia 2012 r. do 30 listopada 2012 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, a następnie od dnia 1 grudnia 2012 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku

kierowca (umowa o pracę k.11; aneksy do umowy k.286-287). Umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 13 maja 2015 r.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2012 r. powód otrzymał wynagrodzenie w kwocie 1.600 zł brutto, na podstawie aneksu z dnia 1 stycznia 2014 r. 1.680 zł brutto i na podstawie aneksu do umowy o pracę z dnia 1 stycznia 2015 r. 1.750 zł brutto. Pozwany nie wypłacał wynagrodzenia uzależnionego od ilości przejechanych kilometrów w wysokości 0,50 zł/km tzw. kilometrówki (zeznania świadka P. R. k.256-257 e – protokół (...)(...)

Powód wykonywał przeważnie kursy do N. F. S., W., W. i N.. Podróżował również po Polsce. W całym okresie zatrudnienia powód wykonywał przewozy drogowe samochodem ciężarowym wyposażony w typową kabinę sypialną, bogatym wyposażeniem wewnętrznym. Wyposażony w ogrzewanie postojowe, gdzie koszty jego używania ponosiła w całości pozwana. Powód zatrzymywał się wyłącznie na parkingach strzeżonych zaopatrzonych we wszystkie sanitariaty i te koszty również pokrywał pracodawca. Część noclegów do Francji powód spędzał w bazie noclegowej w miejscowości (...). Baza noclegowa wyposażona była w zaplecze socjalne w szczególności w postaci natrysków, toalet, aneksu kuchennego oraz pokoju wraz z łóżkiem.

Powód w okresie od 29 lipca 2012 r. do 6 stycznia 2014 r. spędził w podróżach służbowych łącznie 407 dni, z tego 68 w N. 212 we F., 1 dzień na S., 1 dzień na W., 1 dzień we W., 2 dni w N. oraz 122 dni w Polsce (szczegółowe rozliczenie delegacji k.154-220).

U pozwanego obowiązywały wewnątrzzakładowe akty prawne w postaci regulaminu pracy i regulaminu wynagradzania. Zgodnie z § 11 pkt 1 Regulaminu pracownikowi w przypadku podróży służbowej przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w tym kosztów noclegów i kosztów wyżywienia w postaci diety zryczałtowanej w wysokości 200 zł za każdą dobę podróży służbowej poza granicami kraju pracownicy, w tym powód byli zapoznawani z regulaminem obowiązującym w zakładzie pracy. Regulamin był dostępny w trzech miejscach w biurze w N., w bazie samochodowej oraz w teczce w każdym samochodzie (regulamin k. 222-227; zeznania świadka P. R. k.256-257 e – protokół (...)(...)

Powód wyraził zgodę na rozliczenie diety za podróże zagraniczne w walucie polskiej (oświadczenie k. 229). Otrzymywał wynagrodzenie przelewem na konto bankowe. W poszczególnych miesiącach otrzymał następujące kwoty: za lipiec 2012 – 1.122,07 zł, , za sierpień 2012 r. 1.124,98 zł, za wrzesień 2012 r. 1.127,53 zł, za październik 2012 r. 1.128,67 zł, za listopad 2012 r. 1.150,81 zł, za grudzień 2012 r. 1.127,29 zł, za styczeń 2013 r. 1.248,45 zł, za luty 2013r. 1.181,38 zł, za marzec 2013 r. 1.181,38 zł, za kwiecień 2013 r. 1.210,39 zł, za maj 2013 r. 1.189,90 zł, za czerwiec 2013 r. 1.187,17 zł, za lipiec 2013 r. 1.191,99 zł, za sierpień 2013 r. 1.200,49 zł, za wrzesień 2013 r. – 1.252,01 zł, za październik 2013 r. 1.195,04 zł, za listopad 2013 r. 1.211,26 zł, za grudzień 2013 r. 1.203,42 zł, za styczeń 2014 r. 1.255,36 zł (potwierdzenia przelewów k. 114-132).

W dniu 24 lipca 2012 r. wypłacono powodowi dietę w kwocie 4.988 zł, w dniu 17 sierpnia 2012 r. w kwocie 4.628 zł, w dniu 18 września 2012 r. 4.436 zł, w dniu 19 października 2012 r. 6.010 zł, w dniu 19 listopada 2012 r. 5.481 zł, w dniu 12 grudnia 2012 r. 2.020 zł, w dniu 18 stycznia 2013 r. kwotę 2.270 zł, w dniu 22 lutego 2013 r. 2.140 zł, w dniu 28 marca 2013 r. 280 zł, w dniu 26 marca 2013 r. 2.140 zł, w dniu 28 kwietnia 2013 r. 3.480 zł, w dniu 21 maja 2013 r. 4.330 zł, w dniu 25 czerwca 2013 r. 4.530 zł, w dniu 23 lipca 2013 r. 4.273 zł, w dniu 23 sierpnia 2013 r. 5.878 zł, w dniu 25 września 2013 r. 3.408 zł, w dniu 24 października 2013 r. 4.130 zł, w dniu 27 listopada 2013 r. 5.570 zł, w dniu 17 grudnia 2013 r. 4.600 zł, w dniu 24 stycznia 2014 r. 3.422 zł, w dniu 27 lutego 2014 r. 6.035 zł (potwierdzenia przelewów k. 133-153; szczegółowe rozliczenie delegacji k.154-220). Powód nigdy nie kwestionował dokonywanych wypłat, nie składał rachunków bądź paragonów za nocleg (zeznania świadka P. R. k.256-257 e – protokół (...)(...)

Sąd ustalił niniejszy stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy oraz zeznań świadka zeznania świadka P. R. k.256-257 e – protokół (...)(...)

Sąd zważy co następuje:

Wobec cofnięcia powództwa wraz zezwoleniem się roszczenia Sąd umorzył postępowanie.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z art. 469 k.p.c. sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego. Ocena sądu, czy cofnięcie pozwu nie narusza słusznego interesu pracownika, dokonywana jest w płaszczyźnie obiektywnej - w konfrontacji z oceną zasadności roszczeń pracownika, a nie w płaszczyźnie subiektywnej - przez odwołanie się do domniemanej wiedzy pracownika o prawie pracy lub rozważenia, czy pracownik, cofając pozew, miał świadomość, że działa wbrew swoim interesom (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 680/00, OSNPUSiSP 2003, nr 20, poz. 488). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu cofnięcie pozwu jest dopuszczalne bowiem nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa i nie godzi w słuszny interes pracownika, na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w związku z art. 355 § 1 k.p.c. i art. 469 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Według stanowiska doktryny, umorzenie postępowania na skutek cofnięcia pozwu czy środka zaskarżenia traktowane jest jako przegranie sprawy z wyjątkiem sytuacji, gdy cofnięcie wywołane jest zaspokojeniem roszczenia (M. Manowska, Komentarz do art. 98 k.p.c., LEX nr 487710). Wobec powyższego powódkę należy uznać za stronę przegrywającą postępowanie. Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł obejmującej koszty zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt. 5 i § 9 ust. 1 pkt. 2 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 j.t.) doliczając koszty opłaty skarbowej.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do przyjęcia innego sposobu rozliczenia kosztów postępowania, korzystniejszego dla powoda, bowiem po stronie powoda nie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie go kosztami procesu strony przeciwnej - sprawa nie miała charakteru precedensowego, a stronie przeciwnej nie można zarzucić niewłaściwego zachowania w jej toku. Powód inicjując postępowanie powinien liczyć się ze związanymi z tym kosztami w sferze finansowej. Nie tylko sam korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, lecz również spowodował po stronie pozwanej konieczność obrony jej interesów w taki sposób. Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania powoda kosztami procesu, zgodnie z art. 102 k.p.c. W myśl tego przepisu w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Szczególne okoliczności, o których mowa w przytoczonym przepisie dotyczą nie tylko samego przebiegu procesu, lecz także okoliczności pozostających poza postępowaniem, np. takich jak stan majątkowy czy sytuacja życiowa stron. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą „wypadki szczególnie uzasadnione”, ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, I ACa 2058/14, LEX nr 1820933). Zastosowanie przez Sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całości okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2015 roku, I ACa 279/15, LEX nr 1950637). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu nie zaistniały żadne szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie powódki kosztami procesu. Z akt sprawy wynika, iż ma kredyt mieszkaniowy hipoteczny, płaci miesięczną ratę w wysokości 1700 złotych, ale nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, pracuje jako kierowca, miesięcznie otrzymuje 1,400 złotych tytułem zasadniczego wynagrodzenia plus diety. Miesięcznie łącznie otrzymuje wynagrodzenie w granicach 5 tysięcy złotych, koszty miesięcznego utrzymania mieszkania wynoszą 2.500 złotych wraz z ratą kredytu. Posiada ponadto działkę budowlaną, ziemię rolną 0,73 ha oraz samochód marki F. (...). Dlatego Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis doręczyć pełnomocnikowi powoda.